

Arrest

nr. 62 700 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat F. JACOBS, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.M., luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Sernovodsk.

Op 25 mei 2005 werd u gearresteerd door gemaskerde mannen en gedurende drie à vier uur vastgehouden bij de ROVD. Ze ondervroegen u over de verblijfplaats van de oom van uw vrouw, M.M.(...). U werd geconfronteerd met een video uit 1994 waar u gefilmd was met een wapen. Ze vroegen u of u had gevochten wat u ontkende. Men eiste dat u documenten zou ondertekenen waaruit zou blijken dat u akkoord ging om met hen samen te werken. U ondertekende deze documenten. Men eiste van u dat u naar mensen zou luisteren en hen zou informeren over wat mensen vertelden over strijders. U kreeg voor dit werk 500 dollar per maand aangeboden. Na uw vrijlating ging u naar de ouders van uw echtgenote. U sprak met uw schoonvader over wat u was overkomen. U besloot samen met uw echtgenote onder te duiken, eerst in Grozny voor ongeveer drie maanden en vervolgens in Solnechnoye in Dagestan waar u de laatste vier jaar voor uw vertrek naar België verbleef.

Uw echtgenote besloot na een week omwille van de slechte woonomstandigheden in Dagestan terug naar Grozny te vertrekken met de kinderen.

Gedurende de vier jaar dat u in Solnechnoye verbleef ondervond u geen problemen. De wijkagent bezorgde u een tijdelijke identiteitskaart op naam van B.K.(...) en hij liet dit identiteitsdocument elk half jaar verlengen.

Pas in 2009 had u de mogelijkheid om de Russische Federatie te verlaten. Uw schoonvader hielp u en uw echtgenote met jullie vertrek. Jullie verlieten Solnechnoye op 19 juli 2009 en reisden via Nazran en Brest (Wit-Rusland) naar België.

Jullie kwamen in België aan op 22 juli 2009. Jullie vroegen op dezelfde dag asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie de volgende documenten voor: uw Russisch intern paspoort en het Russisch intern paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, de attesten betreffende de erkenning van het vaderschap van uw kinderen, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen, medische attesten dd. 18 augustus 2009, 15 september 2010 en 12 juli 2010, een x-ray van uw been, en een medicatielijst.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.M., luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt.

De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er moet echter worden vastgesteld dat u niet aantoonbaar dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2005 door de ordediensten werd gearresteerd en naar de ROVD van Atchkoi-Martan werd gebracht. U werd er ondervraagd over uw banden met strijders. Vervolgens dwongen ze u om documenten te ondertekenen waarin u verklaarde met hen te zullen samenwerken. U moest hen informatie over strijders bezorgen. Omdat u niet met hen wilde samenwerken, besloot u om onder te duiken, eerst in Grozny en vervolgens in Dagestan (CGVS man 27/10/2010 p. 13, 14).

Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 25 mei 2005 ondergedoken zat, eerst gedurende ongeveer drie maanden in Grozny, vervolgens gedurende ongeveer vier jaar in Solnechnoye, Dagestan (CGVS man 27/10/2010 p. 5).

U gaf aan dat u gedurende de vier jaar dat u in Dagestan verbleef geen problemen meer had (CGVS man 27/10/2010 p. 8-9). U verklaarde dat u steeds verbleef in hetzelfde dorp in dezelfde woning gedurende deze hele tijd en dat u een tijdelijk identiteitsdocument had op naam van B.K.(...) dat u kreeg van de wijkagent (CGVS man 27/10/2010 p. 5-7).

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat u geen begin van bewijs kan voorleggen van dit tijdelijk identiteitsdocument.

Vervolgens is het opvallend dat u pas in juli 2009, ongeveer vier jaar nadat van u gevraagd werd om samen te werken met de ordediensten, zonder enige concrete aanleiding het besluit nam om uw land van herkomst te verlaten.

U kan bovendien geen afdoende uitleg verschaffen waarom u niet eerder bent gevlucht.

U gaf aan dat u zich niet heel uw leven in een gat kon verbergen, dat u niet leefde als een normaal persoon, en dat u geen mogelijkheid had om eerder te vertrekken omdat u geen personen kende die u kon aanspreken om u daarbij te helpen (CGVS man 27/10/2010 p. 9).

Uw echtgenote verklaarde nog dat de reden voor jullie vertrek was dat jullie wilden leven als een normaal gezin, dat het financieel niet mogelijk was om eerder te vertrekken, en dat jullie de juiste weg niet wisten (CGVS vrouw p. 6/09/2010 p. 8).

Deze verklaringen over de reden van uw laattijdig vertrek uit uw land van herkomst overtuigen echter niet. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas uitgehold.

Verder beweerde u dat u sinds uw vertrek naar Dagestan in augustus 2005 niet meer bent teruggekeerd naar Tsjetsjenië (CGVS man 27/10/2010 p. 7).

Echter, uit de door u voorgelegde documenten blijkt dat ze werden uitgereikt in 2008 in Tsjetsjenië. Uw Russisch intern paspoort werd uitgereikt op 27 mei 2008 door de OVD van de Sunzhensky rayon. Uw rijbewijs werd uitgereikt in 2008 te Urus Martan. Jullie huwelijksakte werd uitgereikt in de Sunzhensky rayon op 28 mei 2008.

U verklaarde weliswaar dat uw schoonmoeder al deze documenten had geregeld (CGVS man 27/10/2010 p. 3-4). Zowel u (CGVS man 27/10/2010 p. 3-4), als uw echtgenote (CGVS vrouw 27/10/2010 p. 4), verklaarden dat uw schoonmoeder uw Russisch intern paspoort en jullie huwelijksakte had bekomen bij de bevoegde diensten te Sernovodsk. Uw rijbewijs verkreeg uw schoonmoeder volgens jullie verklaringen bij de bevoegde diensten te Grozny, wat tegenstrijdig is met de gegevens in het document zelf (CGVS man 27/10/2010 p. 12; vrouw 27/10/2010 p. 4).

Uw uitleg betreffende de manier waarop deze documenten verkregen werden, overtuigt helemaal niet. Het is namelijk ongeloofwaardig dat u of iemand anders een huwelijksakte zou kunnen verkrijgen zonder dat u ooit daadwerkelijk gehuwd bent voor de ZAGS (dienst burgerlijke stand).

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt duidelijk dat beide echtgenoten tijdens hun huwelijk voor de ZAGS in persoon aanwezig dienen te zijn. U beweerde weliswaar dat uw schoonmoeder jullie huwelijksakte tegen betaling via kennissen kon bekomen. U kon evenwel niet zeggen hoeveel geld ze ervoor betaald heeft, noch wie die kennissen dan waren (CGVS man 27/10/2010 p. 3), wat weinig overtuigend is.

U zou niet zelf uw Russisch intern paspoort gaan halen hebben, noch zou u het Russisch intern paspoort zelf hebben ondertekend. U kon echter niet eens met zekerheid zeggen wie dan in uw plaats het document ondertekend had. U dacht slechts dat het uw schoonmoeder was (CGVS man 27/10/2010 p. 12). De handtekening in het door u voorgelegde Russisch intern paspoort lijkt bovendien uitermate veel op de handtekening die u zelf zette op verschillende documenten van de dienst Vreemdelingenzaken en op de documenten van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals blijkt uit het administratief dossier.

Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u niet zelf uw Russisch intern paspoort ondertekend hebt, noch dat u dit document niet zelf hebt ontvangen.

Hieruit dient afgeleid te worden dat u in tegenstelling tot uw eigen beweringen wel degelijk in 2008 in Tsjetsjenië was.

Uw verklaringen betreffende uw documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw vrees voor vervolging door de autoriteiten niet in overeenstemming te brengen met uw reisroute.

Uit uw relaas blijkt dat jullie vanuit Nazran met de bus naar Brest, Wit Rusland, zijn gereisd. U en uw echtgenote gaven aan dat jullie reisden met jullie persoonlijke intern Russisch paspoort. Onderweg werden jullie identiteitsdocumenten één keer gecontroleerd, maar jullie konden zonder enig probleem verder reizen (CGVS man 27/10/10 p. 10; vrouw 6/09/2010 p.8, 9).

Gezien het risico op effectieve identiteitscontroles onderweg, is het echter weinig aannemelijk dat u zomaar onder uw eigen naam met de bus door de Russische Federatie zou reizen, terwijl u uit vrees om gearresteerd te worden door de autoriteiten toch al vier jaar ondergedoken leefde.

Dergelijk gedrag doet toch afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten.

Daarenboven is ook de reisroute zoals die door jullie werd beschreven vanuit Brest naar België niet aannemelijk.

Jullie verklaarden in Brest in een vrachtwagen te zijn gestapt en in de laadruimte van deze vrachtwagen naar België te zijn gereisd. Jullie beweerden slechts éénmaal te zijn gestopt met de vrachtwagen en toen zijn jullie even uit de laadruimte gestapt.

Jullie weten niet via welke landen jullie zijn gereisd, noch via welke grens jullie de Europese Unie zijn binnengekomen. Jullie gaven aan dat er geen afspraken werden gemaakt met de chauffeurs wat jullie zouden zeggen of doen in het geval van een controle (CGVS man 27/10/2010 p. 10, 11; vrouw 6/09/2010 p. 9, 10). Jullie verklaringen overtuigen echter niet.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en uitgebreide controles van vrachtwagens

worden uitgevoerd. Dit doet vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Uw uitleg aangaande uw reis naar België is niet aannemelijk wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen nog meer in het gedrang brengt.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Uw Russisch intern paspoort, uw rijbewijs, en jullie huwelijksakte die hierboven reeds besproken werden, alsook het Russisch intern paspoort van uw echtgenote, de attesten betreffende de erkenning van het vaderschap van uw kinderen, en de geboorteaktes van de kinderen bevatten verder louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Het medisch attest van 18 augustus 2009 van uw echtgenote geeft enkel aan dat zij een afspraak had op de dienst gynaecologie. De medische attesten van 15 september 2010 en van 12 juli 2010, de x-ray van uw been en de medicatielijst handelen enkel over uw medische problemen ten gevolge van het auto-ongeluk dat u meemaakte in april 2010. Deze problemen worden evenmin betwist.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenote, M.D.(...) (O.V. 6.464.444), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, D.M., luidt het asielrelaas als volgt:

"U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig uit Sernovodsk.

Uw echtgenoot werd op 25 mei 2005 gearresteerd door gemaskerde mannen en gedurende enkele uren vastgehouden. Ze ondervroegen hem over de verblijfplaats van uw oom, M.M.(...). Uw echtgenoot werd tijdens zijn ondervraging geconfronteerd met een video uit 1994 waar hij gefilmd was met een wapen. Er werd hem gevraagd of hij gevochten had wat hij ontkende. Deze mannen eisten dat uw echtgenoot documenten zou ondertekenen waaruit zou blijken dat hij akkoord ging om met hen samen te werken. Uw echtgenoot ondertekende deze documenten. De mannen eisten van uw man dat hij naar mensen zou luisteren en de autoriteiten zou informeren over wat mensen vertelden over strijders. Hij kreeg voor dit werk 500 dollar per maand aangeboden. Na zijn vrijlating sprak uw echtgenoot met uw vader over wat hem was overkomen. Hij besloot samen met u onder te duiken, eerst in Grozny voor ongeveer drie maand en vervolgens in Solnechnoye in Dagestan.

Omwille van de slechte woonomstandigheden in Dagestan vertrok u al na een week terug naar Grozny met de kinderen.

Gedurende de vier jaar dat uw echtgenoot in Solnechnoye verbleef, had hij geen problemen. De wijkagent bezorgde uw echtgenoot een tijdelijke identiteitskaart op naam van B.K.(...) en hij liet deze identiteitsdocumenten elk half jaar verlengen.

Pas in 2009 hadden jullie de mogelijkheid om de Russische Federatie te verlaten. Uw vader hielp jullie met de organisatie van jullie reis. Jullie verlieten Solnechnoye op 19 juli 2009 en reisden via Nazran en Brest (Wit-Rusland) naar België.

Jullie kwamen in België aan op 22 juli 2009 waar jullie op dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie de volgende documenten voor: uw Russisch intern paspoort en het Russisch intern paspoort van uw echtgenoot, zijn rijbewijs, de attesten betreffende de erkenning van het vaderschap van jullie kinderen, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van de

kinderen, medische attesten dd. 18 augustus 2009, 15 september 2009 en 12 juli 2010, een x-ray van zijn been, en een medicatielijst.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

Verzoekers wijzen er op dat ze beiden de familienaam “M.” dragen, hoewel ze geen familieband hebben met elkaar; ze zijn wel met elkaar gehuwd.

Verzoekster verklaart dat zij de naam “M.” draagt van bij de geboorte en dat zij de dochter is van M.R. en rechtstreekse nicht van M.M., M.K., M.S. en MD..

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, D.M., luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, M.A.(...) (OV 6.464.444) (CGVS vrouw 6/09/2010 p. 13).

In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste die zich in het administratieve dossier bevindt.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 29 december 2010 een schending aan van “art. 2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “vreemdelingenwet”), van “de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding”, van de zorgvuldigheidsplicht, artikel 3 EVRM en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna “Vluchtelingenverdrag”).

Verzoekers laten gelden dat de huidige situatie in hun land, zoals geschetst door de commissaris-generaal, dient te worden genuanceerd, dat het Cedoca-document in zijn “integraliteit” dient te worden gelezen en dat het niet toelaat om tot een algemeen besluit te komen als vervat in de bestreden beslissing.

Zij stellen verder dat het opmerkelijk is dat er geen rekening werd gehouden met de “centrale waarschuwing die dit document inhoudt” en dat de beslissing niet verwijst naar hetgeen in casu als “pertinent” wordt geacht, met name de verwantschap met gekende en echte “rebellens” die naar Europa zijn gevlucht en er als vluchteling erkend werden.

Verzoekers stellen dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus nu erger is dan enkele jaren geleden en verwijzen in dit verband naar een brief van 17 september 2009 van “Pax Christie Vlaanderen (sic)”, naar een lijst met rapporten en websites over Tsjetsjenië, naar een getuigenis van “Mémorial” en “Civic Assistance” van 15 januari 2010 en naar een getuigenis van “Pax Christi Vlaanderen” van maart 2010 over het lot van Tsjetsjenen in de Russische Federatie.

Volgens hen lopen familieleden van rebellenstrijders een hoog risico; zij verwijzen in hun verzoekschrift eveneens naar het Cedoca-rapport, alwaar “geen enkele tijdsbeperking terug te vinden is” (zie p. 13).

Ze wijzen er ook op dat de vier ooms van verzoekster in België als vluchteling erkend zijn, feit waarmee de commissaris-generaal, aldus verzoekers geen rekening heeft gehouden.

Verder merken verzoekers op dat de arrestatie van verzoeker niet betwist wordt en dat er in dit verband in de verklaringen evenmin tegenstrijdigheden of ongerijmdheden zijn teruggevonden.

Verzoeker herhaalt dat hij in Dagestan onder een valse identiteit verbleef. Hij voert aan dat van zodra hij Dagestan verliet, hij geen enkele reden had om deze documenten op valse naam opgemaakt, te bewaren, integendeel hij liep een verhoogd risico vermits hij in geval van controle geconfronteerd zou zijn met twee identiteiten.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift een aantal motieven aan betreffende de aanleiding voor zijn uiteindelijke vlucht, namelijk zijn tijdelijke verblijfsvergunning in Dagestan zou niet meer kunnen verlengd worden, zelfs niet met het betalen van smeergeld; hij leefde er in onmenselijke omstandigheden, "*hij leefde als een beest*"; en zijn schoonvader wenste garantie voor de vlucht van het gezin.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom deze motieven niet overtuigen doch er zich louter toe beperkt dit te poneren.

Verzoeker verklaart dat hij op geen enkel ogenblik teruggekeerd is naar Tsjetsjenië. Hij herhaalt dat alle documenten aldaar door zijn schoonmoeder bekomen werden via kennissen en mits betaling van smeergeld.

Bovendien laat verzoeker gelden dat het wegens de alomtegenwoordige corruptie in Tsjetsjenië, ook mogelijk is om aan documenten te geraken, hetgeen volgens verzoekers door de commissaris-generaal systematisch wordt aangehaald om voorgelegde documenten als waardeloos af te wijzen. Verzoekers verwijzen naar de Cedoca-informatie, vervat in het administratief dossier.

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift de redenering dat van zodra de stelling van de commissaris-generaal -dat hij zich wel degelijk in Tsjetsjenië had moeten bevinden om zijn paspoort op te halen en te ondertekenen- aangenomen wordt, ook dient aangenomen te worden dat de voorgelegde stukken alle gebruikelijke vermeldingen bevatten en dat als die vermeldingen zich niet in het paspoort bevinden, dit ook teken is dat er hiervoor geen aanvraag werd gedaan.

Verzoeker wijst er op dat zijn intern paspoort geen stempel van aanvraag of uitreiking vertoont van een internationaal reispaspoort. Deze vaststelling zou volgens verzoeker dan ook moeten aantonen dat hij geen reisdocumenten verbergt en tot België kon geraken zonder reispaspoort.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een verklaring van zijn ooms die in België als vluchteling werden erkend.

Dit attest -niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vertaald- bevestigt volgens verzoeker de familieband en het bestaan van een mogelijke vervolging in hun hoofde. Hij stelt dat voor een vertaling wordt gezorgd.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen.

In ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, D.M., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, A.M., haar echtgenoot, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad merkt op dat de aangevoerde schending in het verzoekschrift (zie p. 5) van “*de principes van behoorlijk bestuur*” als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginselen van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

Verzoeker maakt evenmin duidelijk op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door de verzoeker ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd.

Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

De Raad wijst er verder op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad benadrukt vervolgens dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing en betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn kritiek op de interpretatie in de bestreden beslissing van de informatie vervat in het Cedoca-document, voorbijgaat aan de essentie ervan, met name dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is.

Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen.

De bestreden beslissing preciseert dan ook zeer duidelijk dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Daar waar verzoeker een brief aanhaalt van “Pax Christi Vlaanderen” van 17 september 2009 en verwijst naar een lijst met rapporten en websites over Tsjetsjenië, naar een getuigenis van “Mémorial” en “Civic Assistance” van 15 januari 2010 en naar een getuigenis van “Pax Christi Vlaanderen” van maart 2010 over het lot van Tsjetsjenen in de Russische Federatie, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar algemene informatie over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

In casu oordeelde de commissaris-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoeker omdat hij niet aannemelijk maakt dat hij gedurende vier jaar ondergedoken in Dagestan heeft verbleven, waarom hij pas na ongeveer vier jaar na de beweerde problemen heeft besloten om zijn land van herkomst te verlaten zonder enige concrete aanleiding, dat hij sinds zijn vertrek naar Dagestan in augustus 2005 niet meer naar Tsjetsjenië zou zijn teruggekeerd, dat zijn verklaringen over zijn vrees voor vervolging door de autoriteiten niet in overeenstemming te brengen zijn met zijn reisroute vanuit Nazran naar Brest en dat zijn reisroute vanuit Brest naar België ook niet aannemelijk is. Deze vaststellingen primeren op de algemene informatie waarnaar verzoeker verwijst en doen afbreuk aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging.

Gezien elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden, is verzoekers verwijzing naar de erkenning van de status van vluchteling in België van de ooms van zijn echtgenote, in casu dan ook irrelevant.

Daar waar verzoeker opmerkt dat de commissaris-generaal zijn arrestatie in mei 2005 niet betwist, merkt de commissaris-generaal in zijn nota van 14 januari 2011 terecht op dat verzoeker hierbij voorbijgaat aan de vaststelling dat op basis van het geheel van de argumenten in de bestreden beslissing, besloten werd dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is. Het feit dat de arrestatie op zich niet specifiek betwist wordt in de bestreden beslissing verandert niets aan voorgaande vaststelling; het is immers de **algehele** geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas die in twijfel wordt getrokken. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Zo toont verzoeker niet aan dat hij vier jaar in Dagestan ondergedoken verbleef en waarom hij pas vier jaar na de beweerde problemen besloten heeft zijn land van herkomst te verlaten. Verzoeker biedt hiervoor geen aannemelijke uitleg, maar beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen voor het Commissariaat-generaal en tot het uiten van blote beweringen.

Dergelijk verweer is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij aldus in gebreke blijft.

Waar verzoeker thans stelt dat één van de motieven was dat zijn tijdelijke verblijfstitel in Dagestan niet meer zou kunnen worden verlengd zelfs mits betaling van smeergeld, merkt de commissaris-generaal in zijn nota terecht op dat verzoeker op het Commissariaat-generaal inderdaad heeft gesteld dat de wijkagent in de zomer van 2007, 2008 hem had verteld dat hij niet constant zich met het tijdelijk formulier 9 in orde kon stellen (zie zijn verhoorverslag van 27 oktober 2010, p. 8). Echter, gezien verzoeker pas in juli 2009 vertrok, kan deze waarschuwing in de zomer van 2007, 2008 moeilijk als een concrete vluchtaanleiding worden gezien.

Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker en zijn echtgenote met de bus en in bezit van hun persoonlijk intern paspoort door de Russische Federatie gereisd hebben, wat gezien het risico op effectieve identiteitscontroles onderweg afbreuk doet aan zijn beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten in zijn land van herkomst.

Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift niet; deze motivering blijft dan ook staande.

De documenten, waaronder het intern paspoort, waarvan verzoeker beweert dat deze door zijn schoonmoeder werden bekomen via kennissen en mits betaling van smeergeld, kunnen zijn asielrelaas evenmin staven. Integendeel, de bestreden beslissing motiveert dat de uitleg van verzoeker betreffende de manier waarop deze documenten verkregen werden, ongeloofwaardig is.

Ook het verweer van verzoeker stellende dat middels corruptie het mogelijk is om aan documenten te geraken in Tsjetsjenië en waarbij verwezen wordt naar een Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van 9 april 2010 en Cedoca-informatie, wijst in de richting dat deze documenten niet op rechtmatige wijze verkregen zijn. De Raad is dan ook van mening dat verzoeker zich niet op dergelijke documenten kan steunen om aan te tonen dat hij, gezien zijn intern paspoort geen stempel vertoont van aanvraag of uitreiking van een internationaal paspoort, geen reisdocumenten verbergt en tot in België kon geraken zonder reispaspoort.

De Raad benadrukt hier dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis meer uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij

doorreisde. Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, ondermijnt eveneens zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder omtrent het traject van zijn reis naar België. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en uitgebreide controles van vrachtwagens worden uitgevoerd.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die bovenstaande vaststellingen weerleggen.

De verklaring van de ooms van verzoekster die bij het verzoekschrift is gevoegd, is niet gesteld in de taal van de rechtspleging en is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De beloofde vertaling werd niet toegezonden. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt dit document derhalve niet in overweging genomen.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad geen geloof te hechten aan verzoekers hun asielrelaas en schaaft zich achter de overige motieven in de bestreden beslissing, door verzoekers niet betwist.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Derhalve kan van verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet erkend worden.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.7. Verzoekers vragen ook om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ze laten gelden dat de commissaris-generaal hun vraag enkel onderzocht heeft in het kader van "*artikel 48.4 C*" en niet in het kader van "*artikel 48/4 b*" en hiertoe evenmin enige redenen opgeeft.

De Raad stelt vast dat voormelde bewering dat de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, §2 a. en b. van de vreemdelingenwet niet onderzocht werd, feitelijke grondslag mist.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing, zijnde de ongeloofwaardigheid van het relaas, besloten heeft tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

In casu werd geoordeeld dat verzoekers hun relaas ongeloofwaardig is.

Verzoekers kunnen niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze, wanneer ze naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen. Immers, een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die deze informatie weerleggen.

Derhalve kan aan verzoekers ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.8. Het blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor verhoor, dat verzoeker tijdens het verhoor op 27 oktober 2010, verzoekster op 6 september en 27 oktober 2010, telkens in het bijzijn van een advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE